

— — : זה איכפת לי !

או: האם נוהג של "טיפול חולים" איננו נחוץ לנו ?

הנוהג של "טיפול-חולים" באופן מסודר ירד אצלנו מעל הפרק - להבדיל מ"בית-תמר" המפואר, המופעל כיחידה עצמית משלה.

בעבר, חבר חולה היה מטופל ע"י חברות מסורות מאוד (לוסי ואווי) במידה והיה זקוק לעזרה, ובמיוחד במקרים של בודדים או כשבן/בת הזוג היו חולים גם הם.

אין לשכוח גם את "חדרי החולים" בהם אפשר היה להשתקם במקרים יותר קשים, עם לא מעט פינוק, מצידה של פילי.

כל זה למען ההיסטוריה - ומה היום: כשחבר חולה - בלי משפחה במקום - אך במקום עבודתו יש חברים המסוגלים ואוהבים לעזור - התמזל מזלו, נכון שיש גם שכנים טובים אשר דואגים, במקרה זה - היה לי מזל רב, אבל עזרה הדדית זו בכל זאת די מקרית ובנויה על אימפרוביזציה !

חלק גדול מאוכלוסית החולים שלנו מבוגר מאוד, כמו-כן חבריהם הקרובים, אשר רוצים לעזור - לא תמיד מסוגלים עוד לעזור, וקיים גם ציבור חברים שילדיהם לא חיים יותר בקיבוץ - אז מה עושים ? יש ומישהו מבני-המשפחה, הגרים אי-שם בארץ, באים ודואגים כמיטב יכולתם. זה חשוב, אך לא תמיד מספיק כדי לפתור את הבעיה כולה, וביחוד כשהמחלה מתמשכת !

נדמה לי שאם טיפול חולים יהיה "ממוסד" אין לראות בכך בזבוז של שעות עבודה יקרות - להיפך, זה יקצר את הסבל של החולים ואת ימי המחלה שלהם, ויחזירם מהר יותר למעגל העבודה.

מירה סובר

ועוד בענין, "פני הקיבוץ לאן" ?

בכתבה "הגיעו בנים עד משבר" ביומן הקודם עלתה - בין יתר הבעיות, גם בעיית "המשבר של אמינות במוסדות הנבחרים".
 נדמה לי שכלולה במשפט הזה גם הכוונה של שמירת ועדות על תקציביהן ומה עושים איתן - וכוונתי הפעם לוועדת ההשכלה, אשר עבדה השנה על תקציבה בס"ך של למעלה מ-130000 ש"ח - אבל למרות זאת לא יכלה להענות לכל הבקשות והצרכים מצד הפונים אליה - למרות שהגישה לעניני השכלה אצלנו חיונית כל-כך.

ואולי אפשר לשנות דבר מה בחלוקת כספי התקציב כדי לפתור את הבעיה. לגבי הלומדים לימודים ארוכים - כידוע בארץ, ואני מכירה גם כמה וכמה ילדים ונכדים של חברים, אשר חיים מחוץ לקיבוץ - סטודנטים - אשר גם לומדים וגם עובדים לשם מימון לימודיהם - לפחות באופן חלקי - ואפילו מצליחים להיות תלמידים מצטיינים!
 יתכן שאם אפשר להנהיג הסדר כזה גם לגבי הסטודנטים שלנו - או לגבי חלק מהם - זה יעזור לאנן את תקציב הועדה, הרי הבנים/ות שלנו יודעים לעבוד היטב כדי להרוויח לקראת יציאתם לשנת חופש בחו"ל. במידה והתקציב מוגבל, יש אולי מקום לעדיפויות במדיניות הועדה - מכיוון שיש לימודים של השכלה לשמה (ולא מדובר על סטודנטים מן המניין של חברים ותיקים) - לעומת לימודים לקראת מקצוע או תחלופת מקצוע - בכל שכבות האוכלוסיה.
 לימודי חבר כזה שכתוצאה מהם הוא עובד בעבודה שהיא בבחינת חסכון כספי - כדאי שהוצאות הלימודים תהיינה על ועדת ההשכלה - וחבל שזה לא תמיד כך!

כאן מתקשר הדבר גם לעניני עבודה אצלנו - (אבטלה סמויה וגלויה וכו') , כי גם ימי עבודה - זה כסף, למשל ישנה, קבוצת חברים ותיקים הלומדים (מן המניין) זה שנים רבות אחרי יום עבודתם (יש גם צעירים אחדים הלומדים כך בתקופות קצרות) - ואפשר בודאי להביא דוגמאות כאלה. אבל אין מספיק הערכה לעלות הגבוהה של יום העבודה, וחבל!
 וזה מתקשר לכותרת "פני הקיבוץ לאן".

מידה טובה

זה איכפת לי :

פרק בקליטת עליה

לשם אינפורמציה - אולי לא ידועה לקהל הרחב העובדה, שבין דוירי הקרוונים ישנה משפחה אחת, שביתם הקטנה בת הארבע לא נחבלה אצלנו לשום מסגרת באחד מבתי הילדים - וכאמור, היא הילדה היחידה במצב כזה בקיבוץ.

לשם אינפורמציה - מן הראוי למסור גם על עמדת מוסדות החינוך שלנו (הגיל הרך) בעניין: האמת היא, קודם כל, שלא התחייבנו בשום חוזה כלפי המשפחה טרם בואה למצוא סידור לילדה, ולפי דעת הנוגעים בדבר והעוסקים בחינוך אין יותר מקום בגני הילדים, כי ישנם כבר יותר ילדים ממה שנהוג ורצוי שיהיו שם, והוספת עוד ילד אחד עלולה לגרוע מהטיפול הטוב ומתשומת הלב המירבית הניתנת לילדים שלנו...

אך ההסבר הזה, עד כמה שהוא נראה בדוק ומבוסס על שיקול דעת, לא כל כך התקבל על דעת (ולא על דעתי בלבד).

כאן אני שואלת: איך הילדים שלנו מתחנכים לאור העובדה, שמסתובבת כאן ילדה - בלי כל אפשרות ליצור קשר עם ילדים אחרים, כי איננה יודעת את השפה, וכך גם לא ניתן לה ללמוד אותה.

הילדה, אגב, מאוד מפותחת ומתגעגעת לאותו הזמן, בו בילתה בחברת ילדים בגן בנתניה, טרם בואה של המשפחה אלינו. המשפחה, דרך אגב, הביעה בינתיים את רצונה להישאר במעין.

ובכן, אולי חשוב ביותר, מבחינה חינוכית לגבי ילדי מעין-צבי, ללמוד גם "להסתכל מעבר לכתף שלהם" ולקלוט עוד ילדה אחת; ואולי הערך החינוכי שבזכר עדיף ושקול על הקשיים של צפיפות וטרחה הנובעים מכך. נראה לי שזו גישה שבעזרתה ניתן אולי למצוא פיתרון לבעיות כאלה.

מירה סובר

השכלה למבוגרים - לשם מה ?

בדרך כלל קיימת אצלנו גישה חיובית לגבי רכישת השכלה לכל המעוניין בכך, גם במקרים, כאשר הלימוד לא מכוון לרכישת מקצוע או למען לתת תעסוקה לשמה לאותו חבר/ה. זהו בכל אופן הנוהג לגבי שכבת הדור הצעיר וזה בסדר.

המגמה הזו, נדמה לי, יש לה משנה חשיבות לגבי הוותיקים, כאשר היכולת הפיסית מוגבלת; אבל כשישנה היכולת לעסוק בקריאה או בלימודים, הרי זהו אושר לא רק לחברים, אלא זה יכול לפתור גם בעיות לסביבתם ולקיבוץ בכלל.

היות ועניין הלימודים, ובודאי הסבת מקצוע, מצריך ימי עבודה, אפילו כאשר מדובר על יום עבודה אחד לשבוע, עוברות החלטות מסוג זה מועדת השכלה לוועדת עבודה, (הכוונה למקרים, כשלא מדובר בהוצאה כספית.)

עובדה היא, שהשיקול של מוסדות העבודה הוא לעתים "תכליתי" בלבד, כלומר, אם נוח לשחרר את החבר/ה ממסגרת סידור העבודה או לאו, ואז ההחלטה לא פעם היא שלילית.

אמנם לגבי רוב החברים המבוגרים (הפנסיונרים) לא קיימת יותר התלות בסידור העבודה, אבל ישנם כאלה שלגביהם היא עדיין קיימת. גישה זו נראית לי כקוצר ראייה, הן לגבי פתרונות לאותו חבר בעתיד והן לגבי האינטרס של החברה כולה.

לעיתים נשמעת ממוסדות העבודה גם האימרה:

"כפנסיונר אתה בכלל לא צריך לעבוד".

גישה זו מעידה על זלזול ביכולתו של החבר המבוגר לתרום ולהרגיש "שותף". ואולי היא נובעת מחוסר יחס והבנה לחשיבות העבודה או התעסוקה דווקא בגיל המבוגר.

היות והתבקשתי להוסיף כאן הצעות מעשיות לעניין, נדמה לי שרצוי שועדת ההשכלה תכריע בשאלות האלה ותתייחס בכל מקרה ומקרה לגופו של עניין, ואולי יש להעביר את העניין לוועדת החברים מבלי ששאלת מקום העבודה בעיקרה תכריע בדבר.

מירה סובר